Gabriela Dobrescu-Biblia, cartea extratereştrilor
CAP 3 / Vimana – nimicitoarea tehnologie a lui dumnezeu

Ştiu că este greu să se înţeleagă ce naiba o vrea să însemne acest straniu titlu care pare mai degrabă o greşeală de tipar decât un subiect care să poată fi relatat într-o scriere care se referă la dumnezeul biblic. Aceasta se datorează faptului că foarte puţine persoane citesc Biblia din scoarţă în scoarţă, iar acele persoane sunt cei care vor cu adevărat să înţeleagă esenţa acestei cărţi făcând abstracţie de ceea ce spune popa sau de interpretările pe care babele le dau fiecărei tradiţii sau povestiri biblice. Creştinii sau cei care citesc pasaje sau capitole din ea doar pentru că acolo cred ei că este rugăciunea care îi scapă de nevoi sau de sărăcie o fac cu frica de necunoscut şi sentimentul de vinovăţie care ne-a fost impus de 2000 de ani de biserică. Acesta este motivul pentru care majoritatea nu îşi dă seama câte lucruri scrise în ea ar putea fi explicate în ziua de azi cu ajutorul tehnologiei şi ştiinţei.

În timpurile antice omul ştia că zeii nu sunt puternici pentru că erau nemuritori sau pentru că ştiau să facă vrăji şi magie, aşa cum lumea de astăzi crede. Zeii de atunci, care astăzi se numesc extratereştri şi-au câştigat numele de „neînvinşi" datorită extraordinarei lor tehnologii care este astăzi departe ani lumina faţă de ceea ce şi-ar închipui omul cu cea mai strălucită imaginaţie. Omul antic nu era încuiat la minte aşa cum este cel de astăzi, de aceea el ştia de dezastrele pe care zeii le făceau cu aceste maşinării. Anticii ştiau ce sunt acele stranii obiecte cu care se deplasa armata de zei care coloniza pământul şi cât de dăunătoare erau ele pentru oameni, de aceea nu întâmplător au scris atât de mult despre tehnologia zeilor şi despre Vimana, astronavele lor cu care ocoleau pământul. Biblia fiind compusă din manuscrise antice, a fost interpretată de popi pentru umanitate în aşa fel încât să provoace frică, admiraţie, ascultare, datorită potenţei cu care dumnezeii se vânzoleau în sus şi în jos pe deasupra capetelor oamenilor pentru a-i controla.

Dacă sunteţi pasionaţi de fenomenul OZN nu faceţi eforturi de a le căuta în cine ştie ce cărţi SF pentru că se găsesc cu zecile chiar în biblie, iar eu voi încerca să vă explic cum dumnezeu şi armatele sale de îngeri războinici, nu făceau nici miracole nici scamatorii mai mari

decât am face noi astăzi în faţa unui om care a trăit în junglă. Miile de apariţii ale lui dumnezeu în astronavele sale, sau „miracolele" făcute de Moise şi Gedeone sunt de fapt aparate tehnologice de înaltă putere cu care se stăpânea mulţimea şi cu care i se impunea cultul dumnezeului lui Avram. Am să încerc în rândurile de mai jos să deconspir o parte din „miracolele" şi „potenţa" lui dumnezeu.

În cartea Facerii 28/11 e scris ca: „Iacov a rămas într-un loc să doarmă… şi a visat ca o scară se sprijinea pe pământ, iar vârful atingea cerul; îngerii domnului se suiau şi se coborau pe ea. Apoi s-a arătat dumnezeu la capătul scării care i-a zis…" Serios bre? Păi dacă ne luăm după învăţămintele bisericii ştim că un înger este un spirit şi nu văd de ce ar fi avut el nevoie de o scară pe care să urce şi să coboare din cer pe pământ când ar fi fost mult mai simplu să fâlfâie din aripioare către Terra decât să se ostenească să manevreze lucruri tehnologice. E simplu să faci turma sa creadă în miracole acolo unde nu sunt, mânuind cuvinte neştiute cu glas mieros de şarpe, în loc să le spui să belească ochii bine şi să gândească singuri. Scamatoria aceasta pe care a văzut-o Iacov, în realitate era un aparat de zbor, un tip de elicopter care lansase scara pentru ca ocupanţii vehiculului zburător să poată coborî, nicidecum spirite care alergau în sus şi în jos între cer şi pământ pe scări atârnate în aer, sub privirile tâmpe ale lui dumnezeu care le dădea notă la mers şi îi dirija prin portavoce.

Un alt aparat de zbor ne este descris atunci când Moise a ajuns pe muntele Horeb. Ieşirea 3/2 – 5 „Acolo i-a ieşit în întâmpinare îngerul domnului care i s-a arătat într-o flacără de foc care ieşea dintr-un rug. Moise s-a uitat: şi iată ca rugul era tot un foc, şi rugul nu se mistuia deloc, Moise a zis: „am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată şi pentru ce nu se mistuie rugul". Domnul a văzut că el se întoarce să vadă: şi domnul l-a chemat din mijlocul rugului şi a zis: Moise, Moise..." Nu te apropia de locul acesta. Scoate-ţi încălţămintea din picioare că este un loc sfânt".

Vedeţi, în acest verset lui Moise nu îi este frică de dumnezeu sau de foc pentru că el vrea să meargă să studieze fenomenul, vrea să înţeleagă cum este posibil ca un rug să scoată foc la nesfârşit fără să ardă, numai că dumnezeu îl opreşte ca să nu înţeleagă prea bine despre ce este vorba. Ca întotdeauna „spiritul" sau acoliţii lui intervin şi opresc avântul omului către cunoaştere, cu ceea ce este mai eficient: frica. Nu merge mai departe că acolo este un loc sfânt! Adevărata esenţă a cuvântului biblic „sfânt" este „rămâi un dobitoc". Dacă ar fi să vedem în zilele noastre un astfel de obiect înfocat deasupra unui arbust, care ar scoate foc pe dedesubt fără ca planta să ardă, am înţelege că este vorba despre o capsulă care se pregătea de aterizarea pe verticală fiindcă focul ieşea de sub ea datorită motorului propulsor pe care îl avea dedesubt.

O altă puternică navă ne este descrisă când dumnezeu ghidează

poporul său prin deşert într-o coloană de nori (fum) aşa cum este povestită în Ieşirea 14/19 – 20: „pe o parte aceasta era fum şi întuneric iar pe cealaltă parte ilumina noaptea. Şi un grup nu se alătura celuilalt grup pe tot parcursul nopţii". E simplu să ne imaginăm ce anume putea să fie aceasta nava de tip avion cu motorul propulsor în coada (fum şi întuneric), iar în faţa cabina pilotului bine luminata. Din această cauză cele două grupuri nu se alăturau unul de altul. „Săracul" Moise a fost martor la nenumărate aterizări şi decolări de nave ale lui dumnezeu.

De multe ori Moise intra în astronava ca să vorbesca cu dumnezeu, să studieze proiecte ale lucrurilor pe care trebuia să le construiască aşa cum îi erau prezentate de dumnezeu în persoana: Ieşirea 25/40" vezi să faci toate astea după proiectul pe care ţi l-am arătat în munte". Dumnezeu îl avertizează mereu pe Moise despre sosirea sa în astronava pe muntele Sinai, iar poporul trebuia atenzionat despre aceste sosiri pentru a nu se apropia sau atinge poalele muntelui fiindcă acolo şi-ar fi găsit moartea. Ieşirea 19/11 – 12" sa spui poporului… să fie gata pentru poimâine căci se va pogori domnul înaintea ochilor a tot poporul pe muntele Sinai. Să tragi poporului hotar împrejurul muntelui şi să-i spui: păziţi-vă de a vă sui pe munte şi de a vă atinge de ceva din el, ca cel ce se va atinge de munte va muri".

După ce le trasa hotare, adică după ce punea hârtii de acelea

cum pun astăzi pompierii, poliţia, cei care fac filme, sau cei care repara străzi, Moise îi obliga să vina sa asiste la aterizarea astronavei „spiritului" pe vârful muntelui. Ieşirea 19/16, 18 – 19: „a treia zi când s-a făcut ziua erau tunete şi fulgere şi nor des pe muntele Sinai şi sunet de trâmbiţe foarte puternic, şi s-a cutremurat tot pământul în tabăra… iar muntele Sinai fumega tot… şi se ridica fum de pe el ca fumul dintr-un cuptor şi tot muntele se cutremura puternic. De asemenea şi sunetul trâmbiţei se auzea din ce în ce mai tare; şi Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas".

Cu toate că Moise şi dumnezeu atenţionau poporul să nu depăşească anumite limite atunci când aparatele de zbor ajungeau pe culmi, acestora nu le era frica de niciunul dintre ei. Pot să spun ca mai îngroziţi erau ei decât poporul pentru ca de fiecare dată aceştia îşi luau măsuri extreme de precauţie ca să fie siguri ca nu vor avea surprize din partea mulţimii. Esodul 19/21, 23 – 24" Atunci a zis Domnul către Moise: „Pogoară-te şi opreşte poporul, ca să nu năvălească spre Domnul, să vadă slava Lui, că vor cădea mulţi dintre ei… Zis-a Moise către Domnul: „Nu se poate ca poporul să se suie pe Muntele Sinai, pentru că Tu ne-ai oprit din vreme, şi ai zis: Trage hotar împrejurul muntelui şi-l sfinţeşte!" ar Domnul i-a răspuns: „Du-te şi te pogoară şi apoi te vei sui împreună cu Aaron; iar preoţii şi poporul să nu îndrăznească a se sui la Domnul, ca să nu-i lovească Domnul".

Când astronava ateriza tot poporul asista la acest eveniment

pentru ca dacă ar fi stat în corturile lor niciunul nu ar fi putut să stea liniştit din cauza zgomotului puternic şi al duduitului care făcea muntele să se cutremure. Exodul 20/18, 22" Şi tot poporul a auzit fulgerele şi tunetele şi sunetul trâmbiţelor, şi a văzut muntele fumegând; şi văzând, tot poporul s-a dat înapoi şi a stat departe, temându-se… Şi a stat tot poporul departe, iar Moise s-a apropiat de întunericul unde era Dumnezeu".

Eu nu pot să înţeleg cât de spălat pe creier poţi să fii ca să asculţi bazaconiile astea în genunchi, plin de frica şi umilinţă? Cum mama dracu' vine mai nene un spirit pe pământ cu tunete, fulgere, sunete de trâmbiţe şi nori de fum de parcă ar fi naveta Challenger la decolare? Cum este posibil să spui că eşti credincios şi ca ştii Biblia, dar să nu ai niciodată curiozitatea de a înţelege ce se ascunde de fapt în spatele acestor relatări interpretate de popi ca miracolele domnului?

O alta descriere demnă de cărţile cu poveşti pentru copii, este venirea domnului lui Israel în stâlpi de foc, în stâlpi de lumina sau în nori care se aşezau în aşa fel pe muntele Sinai sau pe muntele Horeb, încât Moise putea să intre în ele şi să stea acolo cu săptămână sau cu luna. Norii aceştia speciali nu se condensau, veneau tiptil prin aer şi se opreau exact unde oamenii de paie ai domnului îl aşteptau. Aceşti stâlpi de foc sau de lumina erau diferite tipuri de obiecte zburătoare care făceau destul fum în acea vreme pentru ca domnul şi oştirea sa de zei animalici nu descoperiseră încă ceea ce au reuşit să facă astăzi din

aceste aparate zburătoare. Exodul 13/21 – 22" Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă şi ziua şi noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopţii.

De multe ori când dumnezeu ateriza cu astronava sa pe vârful munţilor, Moise se ducea să-l aştepte, aşa cum se aşteaptă astăzi navele prezidenţiale. După ce îşi dădeau bun-venit şi se asigurau ca norodul este ţinut la distanţa, Moise intra în norii de fum scoşi de vehicul, topindu-se ca măgarul în ceata sub privirile poporului. Vizita de lucru a şefului putea să dureze destul de mult, astfel încât de multe ori Moise zăbovea acolo cu săptămână sau cu luna, spre disperarea şi nerăbdarea oamenilor. Exodul 24/15 – 18" S-a suit deci Moise şi Iosua în munte şi un nor a acoperit muntele. Slava Domnului s-a pogorât pe Muntele Sinai şi l-a acoperit norul şase zile, iar în ziua a şaptea a strigat Domnul pe Moise din mijlocul norului. Chipul slavei Domnului de pe vârful muntelui era în ochii fiilor lui Israel, ca un foc mistuitor. Şi s-a suit Moise pe munte şi a intrat în mijlocul norului; şi a stat Moise pe munte patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi".

În toată Biblia dumnezeu se lauda cum a condus el copii lui Israel prin desert timp de 40 de ani pe o distanţă de nicio mie de kilometri. Poporul mergea pe cămile, iar dumnezeu în norii aceştia stranii care se coborau pe pământ şi se aşezau pe cortul evreilor. Trebuie să suferi de totala schizofrenie ca să crezi în ziua de astăzi ca un nor se aşază exact pe cort sau pe casa exact atunci când trebuie să

te opreşti din drum sau să pleci la drum. Norii aceştia nu erau norii obişnuiţi de pe cer, ci norii de fum făcuţi de aparatele de zbor la decolare sau la aterizare. Sunt o grămadă de descrieri în care se specifica ca aceştia se ridicau când plecau sau se coborau când trebuiau să îşi aşeze tabăra în locul respectiv. Exodul 40/36 – 38" Cât au ţinut călătoriile lor, copiii lui Israel porneau numai când se ridica norul deasupra Cortului. Şi când nu se ridica norul, nu porneau, pana ce nu se ridica. Norul Domnului era deasupra Cortului ziua; iar noaptea, era un foc înaintea întregii case a lui Israel, în timpul tuturor călătoriilor lor".

În toate aceste călătorii în care evreii au fost ghidaţi de către dumnezeul din astronava, el avea un cort special în care îşi parca aparatele de zbor. Dintre cele 12 triburi ale lui Israel, singurii care puteau face serviciu sacru, adică singurii care puteau să se apropie de hangarul domnului erau Leviţi, cei din tribul lui Levi. Pe aceştia, domnul îi făcuse un fel de mecanici care trebuiau să întreţină aparatele de zbor ale zeilor. De la aceasta munca, pe care oamenii aleşi de dumnezeu dintre leviţi îl ajutau la întreţinerea aparaturii a luat naştere în Biblie locul sfânt, altarul, locul în care poporul nu are voie să intre, sau dacă cineva intra, acela trebuia să fie bărbat. Iată de ce femeile nu pot să intre în altar!! Tot de la această poveste s-a născut mai târziu biserica în locul cortului domnului. Cortul nu era special doar pentru ca acolo exista arca (o tehnologie măreaţă a lui dumnezeu), dar şi pentru faptul ca acolo era parcata astronava domnului. Ca să nu facă poporul curios ei spuneau ca acolo se face un serviciu sfânt pentru domnul şi numai preoţii aveau voie să intre în acest loc sfânt al domnului. În realitate acest cort era locul unde era făcută revizia

tehnologiei lui dumnezeu şi unde erau parcate vehiculele zburătoare cu care domnul şi îngerii lui se plimbau deasupra poporului. Astăzi, în locul mecanicilor, a tinichigiilor sau vopsitorilor, s-a născut tagma popilor. Cortul în care doar leviţi puteau să intre era de fapt atelierul mecanic, care se afla în afara comunităţii. Când leviţii şi Moise ieşeau din tabără ca să meargă în cort, poporul iesa fiecare în faţa cortului său şi se aşează cu fata în jos, întinşi pe pământ, ca să nu vadă cu ce bazaconii treceau către cort sclavii „stafiei". Exodul 33/10. Tot poporul vedea stâlpul de nor oprindu-se la uşa Cortului; tot poporul se scula şi se arunca cu fata la pământ la uşa cortului lui".

Vedeţi, erau popii cei care manevrau şi ştiau toate secretele domnului. Când astronava se aşează deasupra cortului, preoţii ieşeau afara pentru că nu mai puteau respira din cauza fumului gros pe care aceasta îl degaja. Este interesanta invenţia asta popeasca în care fumul este înlocuit de cuvântul „slava" care în mod normal înseamnă recunoştinţa, lauda, pomenire, nicidecum ceva care este ca un nor ucigaş care nu te lasa să raspiri. În fine, ca să păcălească şi să inspire frica, norul de fum a devenit nor de slava care îţi tăia respiraţia. Ieşirea 40/34 – 35 „Atunci un nor gros a acoperit cortul adunării şi locaşul s-a acoperit de slava (fumul) lui dumnezeu. Şi Moise nu a putut să intre în cort pentru ca îl cuprinsese pe acesta norul şi slava (fumul) lui dumnezeu". sau III Regi 8/10 – 11" Când preoţii au ieşit din locaşul sfânt un nor a umplut templul „şi n-au putut preoţii să iasă la slujba din pricina norului căci slava (fumul) lui dumnezeu umpluse templul". Aşa cum în Ieşirea 40/36 – 38 vedem ca acolo se parca astronava: „…

Când se ridica norul de pe cort atunci plecau la drum, iar de nu se ridica nici ei nu plecau „pentru ca în tot timpul călătoriei norul stătea peste cort… iar noaptea se afla lumina peste el”.

Ei au construit cortul pentru oficierea serviciului sfânt în conformitate cu proiectul pe care dumnezeu i l-a dat lui Moise pe munte. Absolut nimic din ceea ce ce evreii au construit, nu a fost făcut din capul lor, ci după proiecte şi planuri bine stabilite de „stafia” care avea masa de proiectat schiţe. Exodul 25/9 „Să faceţi Cortul şi toate vasele lui după chipul pe care ţi-l voi arata Exod 25/ 40. „Vezi să faci după chipul care ţi s-a arătat pe munte…”

Popii de astăzi poarta rochii lungi nu pentru ca acest port ar fi ceva sfânt care să facă mulţimea sa le pupe poalele, ci din alt motiv care îşi are rădăcina tot de la renumitul Cort. Ca să intre în camera sfântă a cortului unde era aşezată arca împăcării, sau chivotul legii, preoţilor le trebuiau nişte haine speciale ca să nu fie ucişi de razele care ieşeau din ea. În timpul antichităţii preoţii, adică mecanicii lui dumnezeu, foloseau haine lungi de protecţie când intrau în această încăpere. Descrierea lor ocupa în Exodul biblic două capitole (26 şi 27), data fiind importanta pe care o aveau rochiile lungi pe care aceştia trebuiau să le poarte când se apropiau de chivotul legii.

În afară de aceste astronave sau aparate de zbor care erau parcate în acest loc, cortul mai ascundea una dintre cele mai importante şi puternice tehnologii a domnului: chivotul legii sau arca împăcării. O serie de oameni de ştiinţă au construit aceasta arca a împăcării respectând toate detaliile pe care Biblia ni le da. Ei au înţeles ca grija pentru respectarea oricărui amănunt pe care dumnezeu îl dădea, era de fapt un detaliu tehnic care dacă nu era respectat nimic nu funcţiona. Astfel, cherubini înaripaţi pe care îi dorea întorşi cu aripile într-un anumit fel, erau de fapt antene sofisticate cu care se receptau diferite canale sau semnale. Acest aparat era acoperit cu aur care este unul dintre cei mai buni conductori electrici, şi îndeplinea mai multe funcţii. Funcţiona ca o staţie de transmisie-recepţie, ca un puternic conductor de electricitate, dar şi ca un sonar, din această cauză Leviţii aveau nevoie de îmbrăcăminte speciala pentru a nu se electrocuta. Dumnezeu îi spune lui Moise să îşi atenţioneze fratele de pericolul morţii când intra în camera unde se afla chiavotul. Leviticul

16/2 „Spune-i lui Aaron fratele tău, să nu intre oricând în lăcaşul sfânt dincolo de perdeaua dinlăuntru, înaintea capacului ispăşirii care este pe chiavot, ca să nu moară, ca deasupra capacului ispăşirii mă voi arata eu în nor”.

Chiavotul avea o putere magica pentru israeliţi. Cu ajutorul acestui obiect au fost distruse zidurile cetăţii Gerico fiindcă ea genera unde sonore, funcţiona ca un sonar aşa cum am spus deja, iar fără aceste vibraţii infernale, măreţele şi grandioasele ziduri ale celei mai puternice cetăţi antice nu ar fi putut fi distruse. Aleşii domnului nu au făcut nici magie şi nici nu au fost ajutaţi de vreo potenta fără margini a lui dumnezeu, ci de nimicitoarea sa tehnologie. Oamenii antichităţii nu erau nici tâmpiţi nici spălaţi pe creier când vorbeau despre zei şi despre inumana lor tehnologie. Scrierile antice indiene ne relatează despre diferite aparate de zbor ale acestor zei, aparate pe care ei le numeau Vimana.

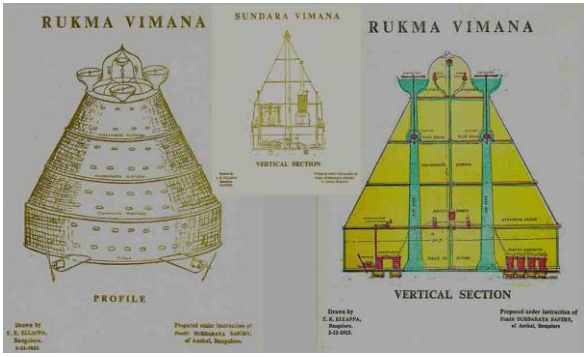

W.D. Clendenon's illustration of his concept of a Mercury Vortex Discoid craft. This is his basic concept of the propulsion of at least one type of Vimana. Many current UFOs may well use a variant on this design. Clendenon believes that George Adamski's craft was also a Mercury Vortex Vimana.

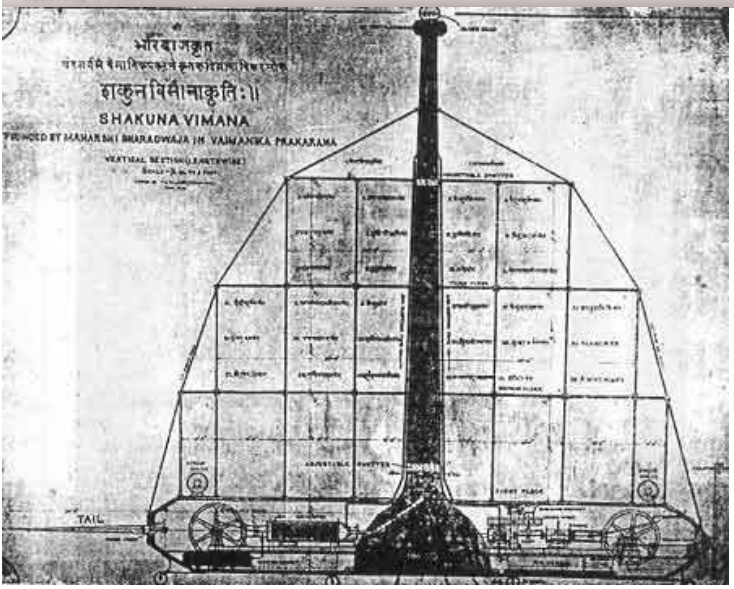

După descrierile indiene, au fost realizate prototipuri ale acestor aparate care sunt strămoşii aparatelor de zbor actuale. Nimic nu a fost inventat de către acesta societate bolnava, ci totul a fost

copiat şi reconstruit după descrierile invenţiilor antice.

O alta incredibila di distructiva arma a lui dumnezeu ne este prezentata când fii lui Aaron trebuiau să prezinte incesul domnului dar, aceştia greşind, au fost ucişi de domnul. Leviticul 10/2" un foc ieşi de la domnul şi i-a mistuit şi au murit amândoi în faţa lui dumnezeu". Acest misteros foc care a ieşit de la domnul este cu siguranţă o arma de foc tip puşca, pistol, mitraliera, fiindcă un spirit oricât ar fi el de şmecher, nu poate arunca foc către muritori.

Într-una dintre bătăliile lui Iosua intitulată în Biblie „Marea lupta de la Gabaon", pornita împotriva popoarelor care locuiau pe pământul promis, dumnezeu îi ajuta ca de obicei pe israeliţi cu nimicitoarea sa tehnologie: Iosua 10/11" când fugeau ei de fii lui Israel… domnul a aruncat din cer asupra lor nişte pietre mari până la Azeca, şi au pierit. Cei ce au murit de pietrele grindinei au fost mai mulţi decât cei ucişi de fii lui Israel". În acest verset grindina care vine di cer nu poate fi interpretata ca o ploaie cu piatra pentru ca ploaia nu este descrisa împreună cu pietrele, iar apoi ne spune clar ca „domnul a aruncat din cer bolovani". Acest lucru ne face să credem fără dubii ca domnul a folosit şi de data aceasta o altă armă mortala necunoscuta de noi, sau bombe asemănătoare cu cele din fotografia de mai jos, dar de mii de ori mai puternice.

În afara armelor cunoscute sau necunoscute încă de noi, domnul avea în arsenalul sau de război şi arma nucleară, aceea cu care a distrus Sodoma şi Gomora. În biblie nu se vorbeşte de o decizie clara de a distruge şi Gomora numai ca bomba destinata sa distrugă Sodoma a fost aşa de puternica ca a distrus şi celălalt oraş de pe ţărmul Mării Moarte. Într-adevăr Gomora este nominata doar în momentul în care deasupra ei ploua foc şi sulf. Ieşirea 19/23 – 24 „când s-a ridicat soarele deasupra pământului… domnul a slobozit peste Sodoma şi Gomora ploaie de pucioasa şi foc". Biblia ne spune ca aceste două cetăţi au fost distruse din voinţa domnului şi este dificil de crezut ca pentru distrugerea lor a fost utilizata bomba atomică, numai că avem prea multe indicii care ne fac să fim siguri ca domnul a utilizat-o cu adevărat.

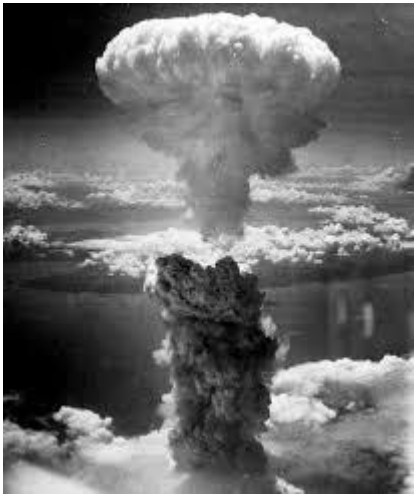

Doar cei care nu nu vor să gândească cu adevărat vor refuza să creadă un astfel de lucru. Înainte de toate dumnezeu a intarzaiat distrugerea celor două cetăţi ca să poată să-l salveze pe Lot şi familia sa, apoi aşa cum am văzut dumnezeu cu mana lui a slobozit peste ele ploaie de foc şi pucioasa. După cum vedeţi, acesta a fost o acţiune premeditata cu mult timp înainte. Aşa cum ne este descris holocaustul, aceasta arma nu a distrus doar cetăţile şi locuitorii lor dar şi toată vegetaţia solului care nu a mai crescut niciodată. Nu putem să ne îndoim pentru ca în Deutronomul 29/22 – 23 avem confirmarea" rândul de oameni care va urma, copii voştri „şi străinul care va veni din tara depărtată… văzând pedeapsa pământului acesta şi bolile cu care îl pustieşte domnul, văzând pucioasa şi sarea şi ca tot pământul este zgura încât nici nu se seamănă, nici nu rodeşte şi niciun fir de iarba nu rasare pe el ca de pe urma Sodomei, Gomorei „pe care domnul le-a nimicit în iuţimea sa". Cu aceste explicaţii în care focul şi sulful au căzut din cer de la domnul prefăcându-l în zgura, producând distrugerea a tot ce era viu fără a se mai regenera vreodată cât şi bolile pe care orice radiaţie atomică le provoacă, nu ne este perms sa nu admitem ca domnul era foarte utilat cu diferite arme de distrugere în masa. Sute şi sute de oameni de ştiinţă care au studiat solul din apropierea Mării Moarte au ajuns la aceeaşi concluzie: radioactivitatea din zona este şi în ziua de astăzi foarte mare, nisipul este făcut sticla în acele zone, vegetaţie nu exista nici în ziua de azi, iar marea a devenit

un lac mort fără urma de viaţă în ea.

O alta maşină zburătoare ne este descrisa în minime detalii de Ezechiel. Cu descrierile pe care acesta le-a făcut, oamenii de ştiinţă au construit prima capsula asemănătoare cu cea care a fost trimisa pe luna (ştim ca pe luna nu a fost nimeni, dar acesta a fost primul prototip înaintea celui care ar fi fost modulul lunar). Aceasta capsula are motorul propulsor dedesubtul ei, are roti care se învârtesc una în interiorul alteia, iar ochii de care vorbeşte profetul sunt ferestrele care sunt dispuse în jurul navei ca la avioane, iar îngerii care o conduceau erau piloţii şi echipajul de bord.

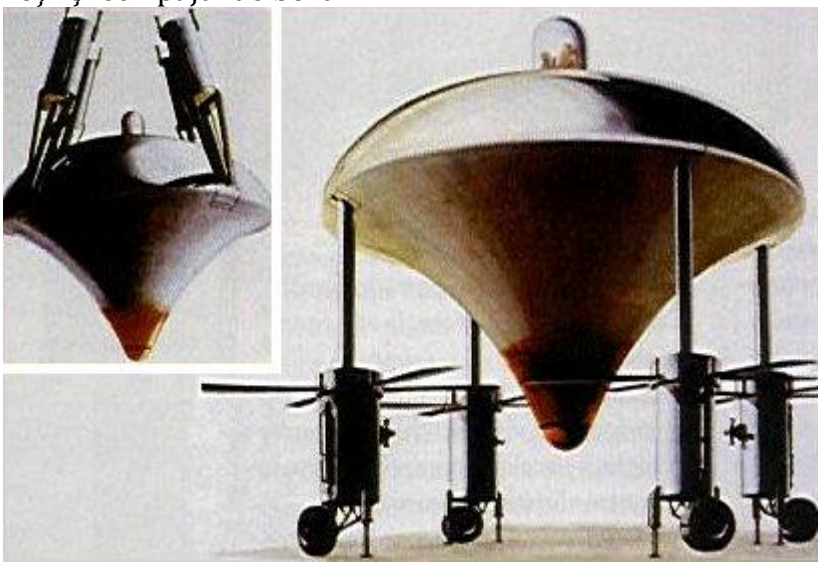

Personajele biblice care au fost transportate în aer cu diverse aeronave de către domnul sunt Ilie, Enoch, Iezechiel şi Regele Tirului căruia i-a fost chiar oferita viaţa în cer, dar acesta a fost prea îngâmfat ca să o accepte şi a pierdut-o, zic ei, în timp ce mie mi se pare un act de curaj şi de demnitate fără precedent pentru că este singurul care nu se vinde pentru poleiele colorate ale domnului.

Iezechele 10/1 – 22" Privind eu atunci, am văzut pe bolta, care era deasupra capetelor heruvimilor, ceva asemănător la înfăţişare cu un tron de rege, ca piatra de safir. Şi a zis Domnul către omul cel îmbrăcat în haina de in: „Intră între roţile cele de sub heruvimi şi umple-ţi pumnii de cărbuni aprinşi, pe care-l vei lua dintre heruvimi,

şi-i aruncă asupra cetăţii!" Şi el a intrat acolo înaintea ochilor mei; Şi când a intrat omul acela, heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei şi un nor umplea curtea cea dinăuntru. Atunci s-a ridicat slava Domnului de pe heruvimi spre pragul templului şi templul s-a umplut de nori, iar curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului. Freamătul aripilor heruvimilor se auzea până şi în curtea de afară, ca glasul când vorbeşte Dumnezeu Atotputernicul. Când a dat Domnul poruncă omului celui îmbrăcat cu haină de in şi i-a zis: „Ia foc dintre roţile cele dintre heruvimi", şi când a intrat el şi a stat lângă roţi, Atunci unul din heruvimi şi-a întins mâna în focul cel dintre heruvimi, a luat şi a dat în pumni celui îmbrăcat în haină de in iar el, luându-l, a ieşit. Şi la heruvimi sub aripi se vedeau un fel de mâini omeneşti. Căutând eu atunci, am văzut lângă heruvimi patru roţi, câte o roată lângă fiecare heruvim; roţile acestea erau la vedere ca şi crisolitul. După făptură erau toate la fel şi parcă erau vârâte una în alta. Când ele mergeau, mergeau în toate patru părţile, şi în vremea mersului nu se întorceau, ci încotro era îndreptat capul heruvimului, într-acolo mergeau, şi în vremea mersului nu se întorceau. Tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor şi aripile lor erau pline de ochi; asemenea şi roţile, toate cele patru roţi de jur-împrejur. Roţilor acestora, după cum am auzit eu, li s-a zis: „Galgal" (Vijelie). Fiecare din fiinţele acestea avea patru feţe: faţa întâi era faţă de heruvim, faţa a doua era faţă de om, cea de a treia era faţă de leu şi cea de a patra era faţă de vultur. Atunci heruvimii s-au ridicat; ei erau aceleaşi fiare pe care le văzusem la râul Chebar. Când mergeau heruvimii, mergeau şi roţile pe lângă ei, iar când heruvimii îşi ridicau aripile ca să se ridice de la pământ, nici roţile nu se despărţeau, ci erau împreună cu ei. Când aceia stăteau, stăteau şi acestea; iar când se ridicau aceia, şi acestea se ridicau, pentru că duhul fiarelor era şi în ele…"

Întoarse descrierile lui Ilie apar aceste maşinării cu aripi care fac un zgomot infernal şi scot mult fum, astfel încât puteau fi văzute şi auzite de departe pentru ca produceau multă teama printre oameni. Aceste paragrafe ne demonstrează ca tehnologia de zbor a domnului nu ne este cu totul necunoscuta, cum de altfel nu ne sunt necunoscute unele din armele nimicitoare de care „bunul" dumnezeu se folosea pentru a distruge omenirea. Acum aţi înţeles scamatoriile stafiei care

nu este în stare să vină în zbor cu propriile sale aripioare care să facă încet fal-fal, aşa cum ar trebui să se comporte un spirit? Nuuu. Domnul vine în zbor cu maşinării care scot fum, urla de se rup munţii, au antene şi elice care se rotesc ca să pună în mişcare „minunea" dumnezeiască, botezate cherubini, adică maşinărie zburătoare cu aripi.

Sărmanul Ilie, tot ceea ce lui la un moment dat i se părea vis, în realitate erau decolări sau aterizări ale aparatelor de zbor ale domnului, care găsise în el un bun povestitor care putea să elogieze puterea sa printre oameni, de aceea îl lua cu el ca să îi arate măreţia pământului văzut de sus şi marea lui forţa care stătea în aceasta tehnologie belică de o potenta greu de imaginat.

Când aud creştinopaţii vorbind despre „minunile" stafiei domneşti, mă podideşte un ras greu de stăpânit, mai cu seamă când le vezi ochii înfricoşaţi plini de admiraţie fata de puterea domnului. Deschideţi ochii şi ciuliţi urechile când citiţi ce scrie în Biblie pentru ca nicio minune a acestui lăudăros mincinos nu a fost făcută cu puterea sa, ci cu diferite obiecte care au nume atât de banale încât te duc de nas fără să îţi dai seama. Bastonul pe care domnul i l-a dat lui Moise a desfăcut apele Mării Roşii în două, a schimbat apa fluviului Nil în sânge, adică a aruncat o otravă care a ucis toate vietăţile răului, a adus ploaie cu grindina atât de mare încât omul era ucis de aceste pietre anormale cât şi de tunetele şi fulgerele care scuipau foc, adică era şi un tip de antena Haarp cu care se controla clima, la fel ca astăzi, a adus 3 zile de întuneric în ţara Egiptului, adică a obturat lumina soarelui pentru egipteni, fiindcă evreii care locuiau în cealaltă localitate aveau soare, arca a oprit apele Iordanului şi a dărâmat zidurile oraşului Ierihon, datorită undelor sale vibraţionale extrem de puternice, pelerina lui Elia a desfăcut apele Iordanului, iar sabia lui Iosua a accelerat mişcarea trupelor israeliţilor, cu alte cuvinte a accelerat timpul. Din aceste descrieri am putea să concluzionăm că „miracolele" dumnezeieşti sunt doar o tehnologie extrem de avansată faţă de ceea ce avem noi în prezent.

Domnul şi îngerii săi sunt foarte umani, zboară cum zburăm şi noi, au arme puternice de distrugere în masă aşa cum avem şi noi din nefericire, vorbesc prin sofisticate aparate aşa cum facem şi noi, iar din această cauză nu putem să îi numim spirite. Răpirile de persoane pe

care le face dumnezeu ca să îi ducă la cer, nu sunt altceva decât câte o excursie în zbor deasupra pământului sau în spaţiu. Distrugerea cetăţilor Sodoma şi Gomora nu sunt o pedeapsă pentru comportamentul oamenilor, ci un adevărat război între divinităţi care a antrenat în mijlocul său şi pe bieţii oameni.